

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 407/2025
29.01.2026. године
Београд

Врховни суд, судија Жељко Шкорић, у предмету предлагача АА из ... – ...,, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 714/25 од 19.11.2025. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, након спроведеног испитног поступка, донео је 29.01.2026. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 у 714/25 од 19.11.2025. године.

Образложење

Предлагач је дана 26.11.2025. године поднео жалбу Врховном суду преко Управног суда (примљену у Врховном суду 10.12.2025. године), против решења Управног суда Р4 у 714/25 од 19.11.2025. године, којим је одбијен као неоснован његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У ћу 8431/24.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

Поступајући по жалби предлагача, у смислу чл. 16, 18. и 20. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/15 и 92/23) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“, бр. 25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“, бр. 46/95...14/22), Врховни суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23 - др. закон) и закључио да је жалба неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда Р4 у 714/25 и У ћу 8431/24 утврђено је да је предлагач, преко пуномоћника, дана 05.04.2024. године, поднео Управном суду тужбу против тужене Владе Републике Србије, због недоношења решења по његовом захтеву од 01.04.2022. године, за доставу копије докумената, и то: испуњеност мера из Акционог плана за спровођење Националне стратегије за борбу против корупције у Републици Србији, анализу потреба Агенције за борбу против корупције, Заштитника

грађана, Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, као и Државне ревизорске институције за период од 2013. до 2018. године. Навео је да му је тужени орган доставио допис, али није доставио све тражене податке и документацију, нити је решењем одбио захев. Тужени је поступајући по налогу суда, дана 07.10.2025. године, доставио одговор на тужбу и списе који се односе на предмет управног спора.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Према члану 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Имајући у виду да је у приговору ради убрзавања поступка предлагач указао на дуго трајање управног спора пред Управним судом, који је у моменту подношења приговора трајао 1 годину 5 месеци и 13 дана, Врховни суд налази да је правилно одлучио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда У ћу 8431/24.

И по налажењу Врховног суда, правилно је Управни суд оценио да се у конкретном случају не ради о предмету који је по закону нарочито хитан или који би захтевао приоритетно решавање, при чему се имају у виду и ставови које је у својој судској пракси утврдио Европски суд за људска права оцењујући значај случаја за подносиоца представке, као један од критеријума за оцену да ли се трајање неког судског поступка може сматрати разумним.

Због свега изложеног, Врховни суд је, на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у диспозитиву.

Судија
Жељко Шкорић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић